

1665 16/11 18: 1. Beh. af F. t. midlert. L. om Ændr. i L. om Beværtning og Gæstgiveri m. m. 1666

rigtigt, at Tiden nu ikke er heldig til Fremsættelse af et saadant Lovforslag, det er altsaa ganske naturligt at udsætte Tidspunktet derfor. Ligeledes finder jeg det naturligt, at Gyldigheden af den i For vedtagne Lov om Afgiftens Fastsættelse forlænges med et Aar, saaledes som det foreslaas i § 2. Ogsaa jeg er tilfreds med, at vi er kommet ind paa det Princip, at Afgiften sættes i Forhold til vedkommende Nærings Omsætning af stærke Drikke. Jeg betragter det som et Fremskridt, og jeg finder det heldigt, at ogsaa Gyldigheden af denne Bestemmelse forlænges med et Aar. Vi skulde jo ellers fastsætte Brændevinsafgiften for en treaarig Periode. Den treaarige Periode, vi nu er inde i, udløber med Aaret 1918, og efter de gældende Bestemmelser skulde der altsaa fastsættes Afgift for en ny treaarig Periode. Men jeg finder det praktisk, at man for Tiden nøjes med at fastsætte Afgiften for et Aar.

Abrahamsen: Jeg kan paa min Gruppes Vegne anbefale det foreliggende Lovforslag til uforandret Vedtagelse her i Tinget.

Laurits Jensen: Af Hensyn til at Loven skal være midlertidig, kan jeg anbefale Lovforslaget til Vedtagelse her i Tinget. Ved Bestemmelsen om, at Afgiften fastsættes for et Aar ad Gangen, er der vist en Hensyntagen overfor de næringsdrivende, som jeg paaskønner. Jeg forbeholder mig, naar Sagen igen kommer frem, at tage Spørgsmaalet under nærmere Overvejelse.

Hermed sluttede Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til anden Behandling
vedtoges uden Afstemning.

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til midlertidig Lov om Ændring i Fattiglovens § 61.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 2871—72).

Sagen sættes til Forhandling.

Pinholt: Det lille Lovforslag om en Ændring i Fattiglovens § 61, som her er til Behandling, gaar ud paa, at de Udgifter, der afholdes af det offentlige til Bekæmpelse af den for Tiden herskende Influenza-epidemi, ikke skal regnes som Fattighjælp. Det er et Krav, der maa anses for rimeligt. Denne Sygdom overvælder i visse Tilfælde hele Familier, og det vilde ikke være rigtigt, at den Hjælp, de fik til Sygdommens Bekæmpelse, skulde have Fattighjælps Virkninger. Derfor skal jeg paa mit Partis Vegne sige, at vi kan ganske slutte os til Lovforslaget og tilsige Ministeren vor Støtte til dets Gennemførelse.

Da Ministeren ved Fremsættelsen af Lovforslaget henviste til, at man ikke har ment det nødvendigt og i alt Fald upraktisk at benytte Epidemiloven af 10. Maj 1915, skal jeg tillade mig i den Anledning at gøre et Par Bemærkninger til den højtærede Justitsminister. Jeg haaber, jeg har Formandens Tilladelse dertil. Det er vel kun rent administrative Grunde, der bevirker, at man ikke har villet benytte Epidemiloven. Det vil være den højtærede Justitsminister bekendt, at der saavel fra de samvirkende Sogneraadsforeninger som fra Amtsrådsforeningen til Ministeriet er indgaaet et Andragende om Ændring af Epidemiloven af 10. Maj 1915. Omkostningerne ved Bekæmpelsen af Udbredelse af smitsomme Sygdomme afholdes jo af det offentlige og udredes med $\frac{3}{4}$ af Staten og $\frac{1}{4}$ af de kommunale Raad. Men medens Udgifterne efter Loven af 31. Marts 1900 udrededes af Amtsrepartitionsfonden i Forbindelse med Bykommunerne i Amtsråds kredsen, er det efter Loven af 10. Maj 1915 saaledes, at Udgifterne udredes af den enkelte Kommune for sig. Dette er overordentlig uheldigt, thi Epidemier spørger ikke, hvorvidt en Kommune er velstillet eller ikke, og en saadan Epidemier kan overfalde en lille Kommune og foraarsage en hel Forskydning af dens Budget. Jeg kender Kommuner, som har haft meget betydelige Udgifter ved saadanne Epidemier, og det er uheldigt, at disse Udgifter saadan falder pletvis. Det vilde være langt heldigere, om de faldt paa Amtskommunen, saa der var en større Kreds at ligne dem